

A woman stands in a grand, dimly lit room, wearing an elaborate, historical-style dress. The dress is primarily cream-colored with intricate dark floral embroidery. It features a square neckline, long sleeves with ruffled cuffs, and a full, tiered skirt with a wide hem. The woman's hair is styled in an updo, and she has a serene expression. The background shows architectural details like arches and columns, suggesting a palace or grand hall.

*Éjszéli
Bál*

fine
selection

Jessica Day George

Jessica Day George

Eiffeli
Bál

Jessica Day George

*Éjszéli
Bál*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Jessica Day George
A mű eredeti címe: Princess of the Midnight Ball
Fordította: Szakál Gertrúd
Szerkesztette: Robin Edina

Copyright © 2009 by Jessica Day George.
This translation published by arrangement with Bloomsbury USA.
All rights reserved.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 521 1

© *Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben*
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Korrektorok: Szécsényi Tibor, Gera Zsuzsa

Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Jenn, ezt a könyvet neked ajánlom
Végre-valahára

Előszó

A KŐBEZÁRT KIRÁLY MAGA IS EMBER VOLT egykor, és időnként emberi érzések gyötörték. Most is valami meghatározhatatlan érzelem kerítette hatalmába, amikor szemtől szemben állt a halandó asszonnyal, és némi időbe telt, mire nevén tudta nevezni az érzést. Pillanatnyi gondolkodás után azonban már pontosan tudta, mi az: „diadal”.

– Megértette egyezségünk minden részletét? – A király hangja úgy hasított a csendbe, akár a kövön csattanó acélpenge.

– Megértettem. – A halandó királyné hangja magabiztosan csengett. – Tizenkét évig táncolok önnek idelelenn, és cserébe Vesztfálin megnyeri a háborút.

– Ne feledkezzünk meg azokról az évekről sem, amelyekkel még tartozik nekem! – tette hozzá a király. – Még az első megállapodásunkat sem teljesítette.

– Tudom. – A királyné elgyötörten lehajtotta a fejét. Sötét karikák árnyékkolták mindkét szemét, és hajába ősz szálak keveredtek, bár fiatal asszony volt még.

A Kőbezárt király kinyújtotta hosszú karját, és alabástromfehér kezével felemelte a királyné állát. – Milyen kár, hogy a leányai nem kísérik el a mi kis táncmulatságainkra! – mondta. – Biztos vagyok benne, hogy egytől egyig nagyon bájosak. Az én tizenkét fiam pedig társaságra áhítozik. – A királyt ismét előntötte a diadal mámore a gondolatra, hogy ezek a hús-vér leányok egyszer az ő fiaival táncolnak majd. A hercegek lassan felcseperedtek, és apjuknak sok fejtörést okozott, hol találhatna nekik megfelelő menyasszonyt.

Gyönyörű arákat, akik szabadon járhatnak-kelhetnek odafenn, a napsütötte világban.

És akkor eljött *hozzá* ez a halandó királyné, és az ő segítségért könyörgött, hogy végre gyermekei születhessenek attól a hájas, féleszű férjétől. Eddig hét leánya született az asszonynak, és a Kőbezárt király máris úgy határozott, hogy amikor a királyné megszüli a tizenkettedik leánygyermeket is, megtalálja a módját, hogy a hercegnők ellátogassanak föld alatti birodalmába, és találkozzanak leendő férjikkal.

A király szavai rettegéssel töltötték el a királyné szívét. – A l-leányaim k-kedves, tisztességes gyermekek – dadogta. – És ifjak. Túláságosan ifjak még a házassághoz!

– Ó, az én fiaim is ifjak, és mindegyiknek kedves, tisztességes édesanyja volt, épp olyanok, mint ön és a kisleányai! És az én kis hercegeim a hozzájuk hasonlók társaságára vágyanak. – A Kőbezárt király minden fiát halandó nő szülte, és a király szándéka az volt, hogy fiai is halandó nőket vegyenek feleségül. A Kőbezárt király helyére simította a királyné egyik elszabadult hajfürtjét.

Az asszony visszariadt az érintésétől. – Végeztünk? Mennem kell... a gyermekeim... a férjem...

– Hogyne. Természetesen. – A király kegyesen intett hosszú kezével. – Áll az alku. Távozzat.

A királyné sarkon fordult és elsietett. El az árnyékos parton álló fekete palotából. Csuklyás köpenybe burkolózott, szótlan alak evezett át vele a sötét tavon egy ezüstből készült kecses csónakban, és elkísérte a napfényes birodalomba vezető kapuig.

A Kőbezárt király mosolyogva nézett a távolodó Maude királyné után. Tudta, hogy hamarosan visszatér. Vissza kellett térnie. Minden héten. Ám a királynak nem ez csalt mosolyt az arcára. A királynénak már jó ideje sikerült álcáznia az állapotát, amint azonban beült a csónakba, láthatóvá vált, hogy a halandó királyné most várja nyolcadik gyermekét, pontosan terv szerint.

– Újabb drága kis hercegnő a királynénak és az ő Gregorjának – mondta a Kőbezárt király, hűvös hangjába alig keveredett némi emberi érzés. – És újabb gyönyörű menyasszony az egyik fiamnak.

A katona

GALEN HALÁLOSAN KIMERÜLT VOLT, mégis rendületlenül rótt a poros utat. Magában régi regimentje indulóját dudorászta, lábai azonban már nem masíroztak a dal ritmusára. Lassan, botladozva haladt.

Bal, bal, bal, bal, balsors választott el családomtól! Jobb, jobb, jobb, jobb, jobb lett volna, ha otthon maradok?

Halkan felnevetett. Még tizenkilenc éves sem volt, és élete nagy részét máris a harcmezőn töltötte. Nem volt sem felesége, sem gyermekei, akiktől elválaszthatta volna a balsors, csak mocskos sátrakat, rossz ételt és halált hagyott a háta mögött. Előtte pedig ott nyújtózott a végtelen út, várt rá a por, a szomjúság... és az élet. Legalábbis ezt remélte.

Kiitta az utolsó korty vizet is a kulacsából, majd visszaakasztotta derékszíjára, és továbbporoszkált. A szél átfújta kopottas katonakabátján – közeledett a tél.

Végtelen szántóföldek terültek el körülötte, amelyek már évek óta nem láttak gabonát. Egy helyütt rothadó fehérrépat fedezett fel, amelyet egy reményteljes család vethetett el egykor, de már senki nem maradt, hogy betakarítsa a termést. Másutt olyan magasra nőtt a dudva, mint maga Galen. Egy tehén és a borja legelé-

szett arra. A katona letért az ösvényről, és feléjük indult. Az állatok láthatóan nem zavartatták magukat, ezért Galen úgy gondolta, senki nem bánja, ha megtölti a kulacsát tejjel. Ám amikor még egy lépést tett a tehén felé, az állat riadtan felbődült, és nyomában a borjával elcsörtetett. Oly régóta csavargott már szabadon, hogy teljesen elvadult, nem hagyta magát csak úgy megfejni.

Galen felsóhajtott, és továbbindult. Hébe-hóba találkozott más katonákkal is az úton, akik szintén hazafelé tartottak. Olyankor megosztotta velük szegényes elemózsiáját, együtt vertek sátrat éjszakára, és együtt meneteltek egy darabon másnap, elcsigázott, kék zubbonyos katonák ismerős társaságában. Galen azonban sosem töltött hosszabb időt ezekkel az emberekkel, és ezt sokan közülük igencsak furcsállották. Úgy tartották, hogy a csata hevében az idegenek testvérekké kovácsolódnak, és ezt a köteléket nem szakíthatja el sem a halál, sem a távolság. Ám Galen soha nem érzett így. Hétéves korában látott először csatát, segített az anyjának a sérültek ellátásában, és utána végignézte, amint az asszony kimossa apja egyenruhájából az ellenség véréit. Galen szemében a háború olyan volt, mint a járványos betegség, amelyet legjobb elkerülni, nem pedig olyasmi, amiről szívesen beszélget elgyötört katonáemberekkel a tábornóz fénynél.

Néhanapján felvették a kocsijukra arra járó nők vagy férfiak, akik már túl idősök voltak ahhoz, hogy bevonuljanak katonának. Gyakran kérdezték, nem találkozott-e férjükkal vagy fiukkal a háború alatt. De ritkán tudott nekik hírekkel szolgálni: a hadsereg hatalmas volt, és Galen ezredének tagjai mind Isen városából származtak, amely messze feküdt ezektől a földektől és erdőktől.

Galen elmondta az embereknek, amit tudott, mesélt a katonák életéről, és együtt ünnepelte az emberekkel a háború végét.

Vesztfálin végül győzelmet aratott Analúzián. Komor és vészterhes volt azonban ez a győzelem. Tizenkét évi háborúzás után az ország súlyosan eladósodott a szövetségesei felé, és számos katona soha nem tért haza. Vagy Galenhez hasonlóan: nem volt hová hazatérniük.

Egy katona és egy tábori mosónő gyermekeként Galen egy kunyhóban látta meg a napvilágot. A házikó a gyakorlótér szélén állt, ahol Galen apja nap mint nap gyakorlatozott reggeltől estig. Amikor Galen betöltötte a hatodik életévét, az analúziaiak megtámadták az országot, és Galen apjának ezredét a frontvonalra vezényelték. Édesanyja, aki szintén katonacsaládból származott, felpakolta Galent és kishúgát a hadtápkocsira, majd ő is felszállt. Mosta a kék zubbonyokat, és stoppolta a szürke zoknikat, amíg a sok hidegben és párában eltöltött év után egy napon el nem vitte a tüdőbaj. Galen kishúga, Ilsa is tüdőbeteg volt. A kislány felépült ugyan, de gyengécske volt, így amíg a többiek meneteltek, ő mindig a hadtápkocsin utazott. Akkor vesztette életét, amikor a kocsit megcsúszott egy meredek hegyi úton az esőben, és a folyóba zuhant.

Ekkor Galen tizenkét éves volt. Együtt gyakorlatozott a katonákkal nyolcadik születésnapja óta: szétszította a lőport és a söreket, újratöltötte a karabélyokat és pisztolyokat. Üzeneteket vitt a tábornokoktól a tiszteknek. Képes volt elsütni bármilyen puskát vagy pisztolyt, tudta, hogyan kell használni a bajonettet, értett a krumplihámozáshoz, sínbe tudott tenni egy törött lábat, kifényezte a csizmákat, kimosta az ingeket, és maga kötötte a zoknijait. Hajszálpontosan hatlábnyi távolságra tudott köpni, úgy káromkodott, mint a legdörzsöltebb őrmesterek, és a saját nyelvükön tudta sértegetni az analúziaiakat. Az apja nagyon büszke volt rá.

Galen édesapja az őrmesteri rangig vitte, majd egy reggelen kioltotta életét egy analúziai golyó, amikor Galen tizenöt éves volt. Galen a csata után eltemette a többi elesett katona közé, azután vállára vette a fegyvereit, és elmasírozott a következő csata helyszínére. Bár nem is sejtette, a következő héten lelőtte azt a férfit, aki megölte az apját. A golyó pontosan ott érte ellenfelét, ahol korábban Galen apját – egyhüvelyknyire balra a szívtől.

De hála az égnek, ezek az idők elmúltak, és Galen remélte, hogy soha többé nem kell embert ölnie. Északkeletre indult, minél messzebbre Analúziától, Vesztfálin kellős közepébe. Azt remélte, megtalálja anyja családját a fővárosban, Bruchban. Imádkozott, hogy most, amikor annyi férfi odaveszett a háborúban, akadjon számára szállás nagynénje házánál, és valami munka is a családi vállalkozásban. Már nem nagyon emlékezett rá, mit mesélt édesanyja a nagybátyja foglalkozásáról, de mintha fákat említett volna. Kissé furcsállta, milyen feladata lehet egy favágónak a város szívében, de Galen nem volt válogatós. Munkára volt szüksége, és élelemre, no meg szállásra, hogy megpihenhessen.

– Ó, szegény, fáradt csontjaim!

Galen meglepetten torpant meg, amikor meghallotta, hogy valaki hangosan visszhangozza ki nem mondott gondolatait. Az út szélén odavetett rongykupacot pillantott meg, amely a következő pillanatban igen rongyos öregasszonnyá változott át. A néne tágra nyílt kék szemével Galent fürkészte, háta hajlott volt, és púpos.

– Adjon isten, ifjú katona!

– Magának is, jó asszony! – felelte Galen.

– Gondolom, nincs semmi ennivalód, amit megoszthatnál egy magamfajta vénasszonnyal – káromta a néne, azzal végignyalta a szája szélét, felfedve igencsak hiányos fogsorát.

Galen nagyot nyögött, amint levette zsákját a hátáról, majd ledobta a földre. Azután még nagyobbat nyögött, amikor maga is lerogyott az öregasszony mellé. – Lássuk csak!

Más katonákkal ellentétben Galen nem volt azon a véleményen, hogy a hazája tartozik neki valamivel. Igaz, hogy harcolt a háborúban, de hát ez volt a dolga. A civilek is ugyanúgy folytatták tovább a munkájukat. A varrónők varrtak, a patkolókovácsok patkoltak és patkószögeket készítettek, és azok a parasztok, akiknek nem kellett bevonulniuk, folytatták a gazdálkodást a földjeiken. Galent úgy nevelték a szülei, hogy tisztelni kell a nőket és az idős embereket, és az előtte gubbasztó teremtményre mindkét meghatározás ráillett.

Kotorászni kezdett a zsákjában. – Már az utolsó csepp vizemet is megittam, de ebben a bőrtömlőben akad még egy utolsó korty bor – mondta Galen, és maga elé fektette a tömlőt. – Van három darab száraz kétszersült, egy szelet régi sajtom és egy csomag szárított húsom. És van még néhány szem friss bogyóm is, ma reggel szedtem. – Amint felkínálta szerény harapnivalóját, fájdalmasan megkordult a gyomra. A bogyókat – mint valami különleges desszertet – későbbre tartogatta. De sokkal rosszabbul érezte volna magát, ha megtagad bármit is ettől az idős asszonytól, amivel egy kis örömet okozhatna neki.

– Sajnos túl kevés fogam van már ahhoz, hogy megrágjam a húst vagy a kétszersültet – mondta az öregasszony, azzal széles vigyorra húzta a száját, amely foghíjasabb volt, mint ahogy Galen korábban feltételezte. – Jólesne viszont egy kis sajt és bor, ahogy az uraságoknak dukál az ünnepi lakomákon.

Galen elrágott két kemény kétszersültet, és utólag azt kívánta, bárcsak ne tette volna. Nem volt vize, a bort pedig egyetlen

kortyintással lenyelte az öregasszony. Végül lelkes szemforgatás és szájnyaldosás közepette a néne elfogyasztotta a sajtot is, és Galen azon kapta magát, hogy mosolyogva nézi, milyen jó étvággal eszik.

Az öregasszony egyik szemöldökét kérdőn felvonta, és a bogyókra nézett: – Nem baj, ha ebből is eszek, kedveském?

– Csak tessék – válaszolta Galen, és közelebb tolta a bogyókat. A vénasszony nagyot markolt, egyenként a szájába kapta a bogyókat, és boldogan ízlelgette a gyümölcsöt, akárcsak az imént a bort és a sajtot. Örömeiben, hogy az öregasszony nem falta fel egyszerre az egész zacskóval, Galen is belemarkolt a bogyókba, és hasonló élvezettel elfogyasztotta az adagját.

– A háborúból jössz, igaz? – Miután éhségét sikerült csillapítania, a vénasszony alaposan szemügyre vette Galent.

– Igen, jó asszony – felelte kurtán a fiatalember. Nem volt kedve meghallgatni az unoka vagy dédunoka nevét, aki az analúziai háborúban esett el.

Visszacsomagolta a megmaradt kétszersültet, összehajtotta a konyharuhát és a bogyók tárolására szolgáló zacskót, majd mindent szépen elpakolt a zsákjába. A rakás tetejére fektette a borostömlőt, azt remélve, hogy a következő tanyánál kap majd bele egykét korty bort. – A frontvonalon voltam. – Galen maga sem tudta pontosan, miért tette ezt hozzá, de ez volt az egyetlen büszkesége. A fronton harcolt, és túlélte.

– Ó! – A vénasszony szomorúan csóválta a fejét. – Csúnya ügy volt, az bizony. Csúnyább, mint amilyennek lennie kellett volna, hidd el, fiam. – Azzal egyik ujját görbe orrához illesztette, és kacintott.

Galen a fejét rázta. – Nem értem.

A néne a fogát szívta, és sokatmondóan bölintott. – Sose feledd: ha alkut kötsz velük, az odalenn élőkkel, annak mindig meglesz az ára! – Még egyszer, nyomatékosan bölintott.

– Értem – felelte értetlenül Galen. – Köszönöm. – Ami azt illeti, valójában úgy vélte, hogy a vénasszony meglehetősen zavarodott, neki azonban semmi köze hozzá. – Jobb, ha továbbmegyek, amíg még világos van – mondta, majd felállt, és vállára vette a holmiját.

– Hát persze, az éjszakák hűvösek – válaszolta az öregasszony, miközben ő is felszedelőzködött. Megborzongott, és a vállá köré tekerte vékony sálját. – És most már a nappalok is.

Galen egy percig sem tévovázott, letekerte egyik sálját a nyakáról, és odanyújtotta az öregasszonynak. Kék gyapjúból készült, jó meleg sál volt. – Tessék, öreganyám, fogadja el!

– Nem fogadhatom el, te szegény katona – tiltakozott a néne, habár már nyúlt is a sálért.

– Nekem van másik – mondta kedvesen Galen. – És van még gyapjúm és kötötűm is, ha még több sálra lenne szükségem.

A vénasszony a gyenge napfény felé tartotta a sálát, és megcsodálta a szép, szoros kötésmintát. – Ezt te magad készítetted?

– Igen. Két csata között van elég idő arra, hogy az ember megkössön egy tucat sálát és vagy száz harisnyát, mert azt is tudok. – Kurtán felnevetett.

– Azt hittem, a katonák szabad idejükben kockázni szoktak, vagy nők után futkosnak – jegyezte meg a néne meglepően kislányságos kuncogás kíséretében.

– A kockázás és az udvarlás nem rossz időtöltés, de mit sem érnek, ha lyukas az ember zoknijai, vagy beesik a hó a sátorponyván – felelte komoran Galen. Azután elhessegette a rossz emlékeket. – Viselje egészséggel!

Galen azt kívánta, bárcsak adhatna az öregasszonynak egy vállkendőt is, mert amit viselt, az már igen rongyos volt. Ám az egyetlen vállkendőt, amelyet Galen valaha kötött, az egyik tábornok lányának adta, akinek szép barna szeme volt.

– Nagy jót cselekedtéül egy vén öregasszonnyal – mondta a néne.

– Nagy jót. – Azzal a nyaka köré tekerte a sálát úgy, hogy a végei lelógjanak, és védjék vézna mellkasát a hidegtől. – Jótett helyébe jót várj! Úgy illik, hogy én is adjak valamit a jószágodért cserébe.

Galen zavartan megrázta a fejét. Vajon mit adhatna *neki ez az öregasszony?* – Nem szükséges, jó asszony! – bizonygatta a fiú, miközben a néne bütykös ujjaival a kendője alatt matatott.

– Ó, dehogyisnem! – tiltakozott az öregasszony. – Ebben a kegyetlen világban mindig viszonzni kell a jótéteményeket. Rengegten mentek el mellettem tegnap és ma is, de sem egy jó szót, sem egy morzsányi élelmet nem kaptam egyiküktől sem. És te különben is kedvemre való legény vagy.

A néne előrángatott valamit a háta mögül, mire Galennek tátva maradt a szája a csodálkozástól. Azt hitte, a vénasszony púpos, de a púpról kiderült, hogy batyu rejtőzik az asszony hátán. Kibontotta a batyut, és a magasba tartotta a tartalmát.

Rövid köpeny volt, olyasmi, amit az analúziai katonatisztek viseltek. Az analúziai egyenruhával ellentétben azonban nem zöld színű volt, hanem fakólila. Magas, kemény gallérral büszkélkedett, amelyet aranylánccal lehetett összefogni. A néne megrázta a köpenyt, és Galennek feltűnt, hogy halványszürke selyemcsíkok csillognak az anyagban.

– Viselje inkább maga, ez majd melegen tartja! – mondta Galen.

A vénasszony felnevetett. – Micsoda? Hogy elüssön valami szerékér? Örültség volna ilyen holmiban jönni-menni!

Galen lebiggyesztette az ajkát. Szegény öregasszony tényleg tébolyodott volt. Galen azon töprengett, hogy talán el kellene kísérnie a következő faluig. Valaki biztosan felismeri; nem barangolhatott túl messzire, az ő korában.

A néne előrehajolt, és hangosan odasúgta Galennek: – Ez egy láthatatlanná tévő köpeny, fiam. Próbáld fel!

Galen tanácstalanul körbenézett, de sem egy kunyhót, sem egy csúrt nem látott semerre. – Én igazán nem... Talán az lesz a legjobb, ha megkeressük a családját.

– Próbáld fel! – rikácsolta a vénasszony, akár egy mérges varjú, és a fiú felé suhintott a köpennyel. – Próbáld csak fel!

Galen felemelte kezét, jelezve, hogy megadja magát. – Rendben. – Óvatosan átvette a ruhadarabot az öregasszony kezéből, és a vállára kanyarította. A köpeny először beleakadt a zsákjába, mire Galen türelmetlenül kiszabadította. – Tessék! Na, hogy tetszem? – kérdezte széttárt karral. Amennyire meg tudta állapítani – nem volt láthatatlan.

A néne, szemét forgatva, megrázta a fejét. – Csatold be!

Galen nem akarta ismét felbosszantani a vénasszonyt, ezért fogta a lánc himbálózó végét, és összekapcsolta a gallérra erősített aranyszínű csattal. Épp meg akarta lebegtetni a köpeny szegélyét a drámaibb hatás kedvéért, amikor ijedtében felüvöltött. Nem látta a saját karját. Amikor lenézett, egyetlen testrészét sem látta: csupán két lábnyomot a porban.

Az öregasszony tapsolni kezdett örömeiben. – Csodálatos! Remekül áll!

– Láthatatlan vagyok! – hebegte csodálkozva Galen. Körbejárt, saját lábnyomait figyelve a földön.

– Úgy van, de most hallgass rám, fiam! Láthatatlannak lenni veszélyes dolog. – Galen először érezte úgy, hogy az öregasszony teljesen világosan beszél. Szemével a fiatalember lábnyomait követte. – Lovak taposhatnak agyon, számtalan baleset érhet. Ne használd a köpenyt könnyelműen, csak akkor öltsd fel, ha tényleg szükségét érzed!

Galen kicsatolta a köpenyt, és figyelte, amint a teste ismét előbukkan a semmiből. Azután vonakodva vissza akarta adni a ruhadarabot az öregasszonynak. – Nem fogadhatok el ilyesmit magától, jó asszony – mondta nagy tisztelettel. – Ez valamiféle mágikus kincs. Őrizze meg gondosan, vagy keressen egy varázslót, és adja el neki! Ilyen értékes holmi áráért vehetne magának egy új ruhát, sőt, akár még egy kis házat is.

A vénasszony azonban gyors mozdulattal arcon legyintette, mielőtt még Galen félrekaphatta volna a fejét. – A köpeny nem eladó, akkor sem, ha éhen halok! Oda kell adnom annak az embernek, akinek a legnagyobb szüksége van rá. És ez az ember te vagy, katona!

Galen megrázta a fejét, hogy elmúljon a csípős sajtás, amely a pofon nyomán maradt az arcán. – De nekem nincs rá szükségem – ellenkezett, és megint megpróbálta visszaadni a köpenyt. – Egyszerű katona vagyok, ahogy maga is mondja, legalábbis az voltam. Nincs otthonom, nincs kedvesem, sőt, még munkám sincs.

A vénasszony eltolta magától Galen kezét, és oldalra billentette a fejét. – Szükséged lesz rá, és még többre is! – bizonygatta, azután ismét beletúrta a zsákjába, és ezúttal egy óriási gombolyag fehér gyapjúfonalat húzott elő, majd egy kisebb feketét. – A fekete durva, de erős – jelentette ki. – A fehér finom, de meleg, és erős is

a maga módján. Az egyik láncol, a másik oltalmaz. A fekete olyan, mint a vas, a fehér, mint a vízen úszó hattyú. – Az egészét Galen kezébe nyomta, mire az ifjú katona kis híján elejtette a fonalat is, a köpenyt is. – Fekete, mint a vas, fehér, mint a hattyú – ismételte az öregasszony, és jelentőségteljesen Galen szemébe nézett.

Galen gondolkodás nélkül megismételte az asszony szavait. – Az egyik láncol, a másik oltalmaz. Fekete, mint a vas, fehér, mint a hattyú.

A néne erre sarkon fordult, és elindult abba az irányba, amerről Galen érkezett. – Szükséged lesz rá, Galen – mondta búcsúzóul. – A palotában nagy szükséged lesz a segítségre. Nem szabad engedned, hogy Ő feljöjjön ide.

– Ki nem jöhet fel? Én nem a palotába tartok – kiáltotta tétován Galen a távolodó alak irányába. – Munkát szeretnék vállalni a nagybátyámnál és a nagynénémnél, ők... – Ekkor elhallgatott. – Honnan tudja a nevem?

– Ne feledd, Galen! – kiáltott vissza még egyszer a vénasszony. – A palotában nagy szükséged lesz a segítségre!

Bruch városa

EGY HÉTTEL KÉSŐBB GALEN megérkezett Bruchba. A város leginkább egy katonai táborra emlékeztetett: nyüzsgő emberek, sár, füst és a lovak bűze, ezernyi más szag és illat, mind ellentétes a másikkal. Ám a katonai táborok sátraival ellentétben Bruch utcái nem egyenesen futottak egymás mellett, így Galen hamar eltévedt. Végül az egyik utca kellős közepén találta magát, jobbra-balra forgolódott, és a fejét törte, merre induljon tovább.

– Talán eltévedtél, katona? – Termetes asszonyosság lépett ki köntényben a közeli cukrászdából, és kedvesen Galenre mosolygott.
– Megkínálhatlak egy brióssal?

Galen gyomra nagyot kordult, mire egy lány, aki kosárral a karján épp arra haladt, hangosan felkuncogott. A fiatalember ránézett, a lány pedig merészen viszonzta a pillantását, és rákacsintott.

– Ezt beleegyezésnek veszem – mondta a cukrászasszony, ismét magára vonva Galen figyelmét. – Kerülj beljebb!

Galen elpirult, és követte az asszonyt. Nem akarta kikiabálni az utcán, hogy egy árva garasa sincs, és nem tud fizetni a briósért. A cukrászasszony azonban – amint az üzletbe beléptek – finoman Galen karjára tette a kezét.

– Akkor sem fogadnám el a pénzed, ha volna – mondta, és csillogó tekintettel, kedvesen pillantott az ifjú katonára. – A két vejem alig pár hete tért haza szerencsésen a háborúból. Azon a napon, amikor megpillantottam közeledő alakjukat az úton, megfogadtam, hogy minden katonát, aki erre téved, megvendégelek. – Mosolya kissé elhalványult, és az asszony lesöpört egy kis port Galen kabátujjáról. – Sokan vannak, akiket nem várja otthon tárt karokkal az anyjuk vagy a feleségük, ahogyan az én lányaim várták haza a férjüket.

Galen viszonzta az asszony szomorú mosolyát. – Nagyon kedves öntől, jó asszony. Galen Werner a nevem.

– Weissné vagyok, de szólíts csak nyugodtan Zeldának!

Leültette Galent egy kis asztalkához, és nem csak egy tálca brióst hozott neki, hanem egy csésze csipkebogyóteát is, ráadásul pedig egy hatalmas szelet sajtos-hagymás pitét, és egy pohár hideg tejet.

Galen hálásan megköszönte a vendéglátást, és nekilátott az evésnek. Mindössze annyi időre szakította meg a lakomát, amíg bemutatták a cukrászasszony két mosolygós lányának.

– A férjeink rögtön találtak munkát maguknak – mesélte az idősebbik, Jutta a felszolgálás szüneteiben. – A katedrális tetejét javítják. Biztos vagyok benne, hogy te is éppoly gyorsan találsz majd valamit. Nagyon nehéz sorunk volt, amíg az összes épkezézláb férfi odavolt a háborúban.

A fiatalabbik lány, Kathe, elfintorodott. – Azért mégiscsak győztük. Magam foltoztam be a tetőnket, ha netán elfelejtetted volna!

– És majdnem szörnyethaltál, amikor lefelé jöttél, azt nem felejtettem el – mondta Zelda, egy tálca mazsolás süteménnyel

a kezében. Hármat Galen tányérjára csúsztatott, a többit pedig kirakta a bolt kirakatába.

– A családod itt él Bruchban, Galen? – kérdezte Zelda, amikor ismét megállt Galen asztalánál. – Az étvágyadból ítélve azt mondanám, még nem jártál otthon.

Galen elszégyellte magát rossz modora miatt, és olyan gyorsan nyelte le a maradék süteményt, hogy nyomban fulladozni kezdett. Jutta megütögette a hátát, a húga pedig hozott egy kis vizet.

– Sajnos még nem – nyögte, amikor végre ismét levegőhöz jutott. – Nincs otthonom. Sosem volt: az apám katona volt, az anyám mosónő a hadseregnél. Már mindketten meghaltak. Anyámnak él egy húga Bruchban, azért jöttem ide, hogy megkeressem.

– Ó, igazán? – Az özvegy cukrászasszony elégedetten bólintott. – Hogy hívják? Egész életemet Bruchban töltöttem, ismerem a helybélieket.

– Akiről anyám nem hallott, az nem is létezik – horkant fel Kathe.

Galen udvariasan meghajolt. – Akkor hát nagyon szerencsés vagyok, hogy megismerhettem magát, jó asszony – mondta. – Anyám húga egy bizonyos Ormhoz ment hozzá. Reiner Ormhoz. A nénikémet Lieselnek hívják.

Kathe csodálkozva eltátotta a száját. Zelda magában mormogott valamit, és újult érdeklődéssel nézett Galenre. – Értem.

Galen hirtelen zavarba jött. Az anyja családjának talán rossz híre van a városban? Édesanyja nem sokat mesélt róluk. Lehetséges, hogy lótolvajok vagy részegesek vagy effélék, ő meg büszkén ejtette ki a nevüket ezek előtt a tisztességes emberek előtt.

Jutta füttyentett egyet. – *Ormék* a rokonaid? *Reiner* Ormék?

Kathe ismét felhorkant. – Nos, akkor legalább bizton állíthatjuk, hogy náluk találsz majd munkát. És szállást is.

– Tartsd a szád, te lány! – mordult fiatalabb lányára Zelda, rosszszalló pillantást vetett rá, majd újra Galenhez fordult. – Tudom, melyik utcában lakik Reiner Orm. Jutta majd elkísér. A házat nem lesz nehéz megtalálni.

– Én is elkísérhetném – nyafogta Kathe.

– Te csak menj hátra, és kezd el főzni a vacsorát a férjednek! – csattant fel Zelda. – Jutta legalább nem fog pletykálni úton oda felé, és nem vesztegeti el az időt visszafelé. – Az asszony odalépett Galenhez, és megszorította a kezét. – Ide bármikor betérhetsz, örömmel fogadunk, fiatalember. És ha a harcostársaiddal találkozol, mondd meg nekik, hogy jöjjenek el bátran Weissné üzletébe, és ők is kapnak mazsolás süteményt.

– Köszönöm, jó asszony... Zelda! – Galen felállt, még mindig Zelda kezét szorongatva, és meghajolt. – Nagyon kedves volt hozzám, és én még... nos, még soha életemben nem ettem ilyen finom süteményt. – Ezzel nem hazudott: az édesanyja nem éppen a főztjéről volt híres.

Zelda boldogan elpirult, és mosolyogva kérte Galent, hogy máskor is jöjjön el. Azután besietett a konyhába, hogy megnézzze, nem ég-e oda valami a sütőben, és magával vonszolta durcáskodó fiatalabbik lányát is.

Amikor magukra maradtak, Jutta és Galen félszegen egymásra mosolygott. Galennek ezúttal sikerült nyögés nélkül a vállára emelnie súlyos zsákját, Jutta pedig előrement, hogy mutassa az utat. Már jó ideje sétáltak néma csendben, amikor egyszerre eléjük tárult a palota látványa. Az épület magas volt és szögletes, ablakait rombusz alakú üvegtáblák alkották, akárcsak a bruchi házakét, de

ez az épület akkora volt, mint négy ház együttvéve, a falakat pedig rózsaszín stukkó díszítette. Úgy festett, mintha egy cukormázzal díszített mézeskalács házat varázsoltak volna a város szívébe.

Galen végre összeszedte a bátorságát, hogy megkérdezze a lányt Ormékről. – Valami nincs rendben velük? – bökte ki.

– Kikkel? – Jutta meglepetten nézett rá.

– Az anyám rokonaival. Ormékkal. Az édesanyátok... a húgod... az arcuk, amikor kimondtam ezt a nevet... – Galen hangja megbicsaklott.

Jutta hangosan felnevetett, majd amikor látta, hogy Galen továbbra is kellemetlenül érzi magát, megállt, és a fiatalember karjára fektette a kezét. – Semmi baj nincs a családdal – jelentette ki a lány határozottan. – Egyszerűen arról van szó, hogy mindenki jól ismeri őket egész Bruchban. Döbbenetes meglepetés volt, hogy az egyik rokonuk csak úgy besétált a mi kis szerény üzletünkbe. Mind azt gondoltuk, hogy azt mondod majd, így és így hívják őket, van egy kis szabóságuk, és együtt szépen kiderítjük, vajon hol lakhatnak. De hogy épp Reiner Orm unokaöccse tévedjen be hozzánk? Jóságos ég!

– De miért ismeri őket mindenki?

– A háború előtt még nem volt ekkora hírnevük – mondta Jutta, és közben tovább sétált, így Galen nem láthatta az arcát. – A munkájukat természetesen minden bruchi polgár ismerte, de maga a család nem volt annyira figyelemre méltó. – Jutta egy röpké mosollyal finomított a kijelentés súlyán. – De amikor... nos, történt valami, amiről azután sokáig pletykáltak az emberek.

Galen hirtelen megtorpant. Sejtette! Történt tehát egy botrány, amely az anyja unokatestvéreivel volt kapcsolatos. Nos, korántsem volt biztos abban, hogy részese akar lenni a szegényüknek.

– Téged mindez nem érint – tette hozzá Jutta, miközben belekarolt Galenbe, és továbbvezette. A lány az ajkába harapott, majd folytatta. – Nem szívesen fecsegek, és isten a tanúm, hogy nem ismerem a teljes történetet, de azt biztosan állíthatom, hogy a családod nem keveredett rossz hírbe.

– Akkor hát mi történt?

– Ezt nem nekem kell elmondanom.

Ennél többet Jutta nem is mondott, kínos csendben folytatták útjukat. Elhaladtak egy mesemondó mellett, akit nagy csapat gyermek vett körül. Galen és Jutta egymásra mosolygott, amikor a férfi belekezdett *A négy ruszakai hercegnő* meséjébe.

– A ruszakai királynak és királynénak négy gyönyörű leánya volt – kezdte a mesélő. – A hajuk csillogott, mint az arany, szemük olyan volt, akár a zafír, ajkuk akár az érett cseresznye. Hogy minden gonosztól megvédjék leányaikat, a király és a királyné bezárta őket egy magas toronyba, amelyhez csak a királynénak volt kulcsa. Soha senki nem láthatta őket, és a hercegnők nap mint nap csak énekeltek és terítőket hímeztek a templomi oltárra. Egy sötét, borzalmas éjszakán azonban jajveszékelés hallatszott a torony felől. A király és a királyné kinyitották az ajtót, felrohantak az ezer lépcsőfokon, és beléptek a hercegnők szobájába. Ott találták négy kedves leányukat, mindegyiknek egy-egy fekete hajú csecsemő volt a karján. – Miféle gazember tette ezt? – kérdezte az apjuk. De a hercegnők nem feleltek. Akkor egy hatalmas árnyék takarta el a holdat, és amikor tovaszállt, a csecsemők eltűntek. Leszálltak a föld alá, hogy odalenn éljenek azzal a rémséggel, aki nemzette őket, a fekete mágussal, akinek a nevét soha senki nem ejtheti ki.

Galen és Jutta még hallotta, amint a gyerekek felsikoltanak a félelemmel vegyes gyönyörűségtől, azután befordultak a sarkon,

és a palota nyugati falával szemközt sorakozó házakhoz értek. Magas, tekintélyt sugárzó épületek voltak, falaikat fehér stukkó díszítette, a fehér falra imitt-amott virágokat és madarakat pingáltak. Az utca közepe táján az egyik ház kiemelkedett a többi közül. A rózsaszín stukkó pontosan olyan színben pompázott, mint amilyen a palotát is díszítette, és az ablakokon élénkzöld ablaktáblák ékeskedtek. Az ablakpárkányokon fehér és piros muskátlik sorakoztak, s a zöld ajtó közepén nagy sárgaréz kopogtató fénylett. Az ajtó felett repkényből készült füzér hervadozott, fekete szalaggal átkötve: a ház lakói közül valaki meghalt. A repkény állapotából ítélve, a haláleset régebben történhetett. Nem volt ritka látvány az ilyesmi – a háború sok áldozatot követelt.

– Ez Ormék háza – mondta Jutta, és megállt az épület előtt.

Galennek még a lélegzete is elállt a csodálatos épület láttán, a gyomra pedig mintha lecsúszott volna a csizmája talpába. – Biztos vagy benne? – Galen meg volt győződve róla, hogy Jutta tévedett: az ő anyjának a családja nem lakhatott ilyen lenyűgöző házban.

– Az Orm családnak külön engedélye van rá, hogy ugyanazt a stukkót használja, ami a palotát is díszíti – felelte Jutta, és megveregette Galen karját. – Most búcsúszom, Galen. De mindig tárt karokkal várunk a cukrászdánkban.

A fiatalember nagyot nyelt. – Köszönöm. És, khm... add át üdvözltem a férjednek! – Galen tisztelettudóan meghajolt.

Jutta visszamosolygott rá, azután elment. Galen ott állt egyedül a járdán a rózsaszín ház előtt, és elveszettebbnek érezte magát, mint mielőtt Zelda behívta volna az utcáról.

Már-már azon volt, hogy inkább sarkon fordul, és keres egy kedves vendégfogadóst, aki hajlandó befogadni a magányos

katonát, amíg sikerül összeszednie magát, és a rokonai elé mer állni. Ám a zöld ajtó egyszerre feltárult. Barna ruhás asszony lépett ki rajta frissen mosott fehér kötényben, karján kosárral. Amikor meglátta a kék zubbonyos katonát zsákjával a hátán, hirtelen megdermedt és elsápadt.

Galen attól tartott, hogy az asszony rögvést elájul, ezért sietve előrelépett. Elvette kezéből a kosarat, és letette a földre. Nem igazán tudta, mit tehetne még.

– Ó, istenem! Jaj, a szívem! – kiáltotta az asszony, és dús kebléhez kapott. – Ó, szentséges ég!

Előbb levegő után kapkodott, majd ismét Galen arcát fürkészte. Csalódás és bánat suhant át az arcán. – Ne haragudjon! Azt hittem... hogy... valaki más. – Tekintete az ajtó fölötti gyászfűzérre vándorolt, és ismét megingott. Galen az asszony segítségére sietett, és leültette a legfelső lépcsőfokra.

– Vegyen mély lélegzetet, jó asszony! – mondta riadtan Galen. – Lélegezzen mélyeket! Nagyon sajnálom, hogy ennyire megijesztettem.

– Nem a maga hibája volt – bizonygatta az asszony. – Csak magamat okolhatom az ostobaságom miatt – mondta, és mélyet sóhajtott. – Ó, istenem! – és még egyet sóhajtott. Galen gyengéden megérintette a kezét, mire az asszony halványan elmosolyodott. – Felsegítene?

Galen óvatosan lábra állította, és odaadta neki a kosarát. Az asszony láthatóan kezdett magához térni az ijedtségéből: az arca már nem volt olyan sápadt, és a légzése is elcsendesült.

– Még egyszer kérem, bocsásson meg! – Galen legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében. Ez az asszony minden bizonynyal a bácsikája házvezetőnője volt, ő meg úgy megijesztette, hogy

kis híján szívszélhűdést kapott a ház ajtajában. Most már biztosan nem számíthat Ormék vendégszeretetére.

Miután azonban az asszony összeszedte magát, nem hagyta csak úgy könnyedén elmenekülni. Alaposan végigmérte az ifjú katonát, éppúgy, mint korábban Zelda. – Most tért vissza a háborúból?

– Igen, jó asszony.

– És merre van az otthona? – kérdezte az asszony, és összesűkült szemmel nézett Galenre. – Ismerős az arca – mondta lassan.

– Talán Bergenék fia?

– Ó, nem.

– Akkor talán Engeléké?

– Nem. – Galen feszengve állt egyik lábáról a másikra.

– Akkor hát kik a szülei?

Galen mély lélegzetet vett. – Galen Werner a nevem. Az apám Karl Werner volt. Az édesanyám pedig Renata Haupt Werner. – A fiatalember gyorsan beszélt, szeretett volna mihamarabb túlesni a beszélgetésnek ezen a részén. – Mindketten meghaltak. Azért jöttem ide, mert... mert ebben a városban laknak az egyetlen rokonaim. Legalábbis azt hiszem. – A rózsaszín stukkós házra mutatott.

– Ó! – Az asszony ledobta a kosarát, és lelkesen átölelte Galent. – Tudtam én, hogy ismerős az arcod! Renata fia! Renata egyetlen fia!

Galen ügyetlenül megveregette az asszony hátát. Két karját mintha a testéhez szegezték volna, ráadásul az asszony heves ölelésével lefelé rántotta Galen zsákját.

– Édesanyád nővére vagyok – mondta az asszony, és végre elengedte Galent. Hatalmas zsebkendőjével megtörölgette a szemét. – Micsoda öröm! Micsoda meglepetés! Én vagyok Liesel nénikéd!

Galen végtelenül megkönnyebbült. Ez a fogadtatás még annál is szívélyesebb volt, mint amit remélni mert. Nagynénje ismét magához vonta, és ezúttal a fiatalember is szívből viszonzta az ölelést.

Az ajtó ekkor kinyílt, és magas, széles vállú férfi jelent meg a küszöbön. Homlokát ráncolva figyelte, mi történik odakinn. Haja ősz volt, feltűnő bajsza pedig úgy meredt kétfelé, akár egy mérges harcsáé.

– Liesel, talán elment az eszed?

– Ó, Reiner! Nézd csak! Ez a mi drága Renatánk fiacskája! Most tért vissza a háborúból! – Kissé hátba veregette, és Reiner Orm felé terelgette Galent.

– Üdvözlöm, *mein Herr!* – köszöntötte Galen a nagybátyját, udvarias meghajlással. – A nevem Galen Werner; a néhai Karl és Renata Werner fia vagyok.

– Meghaltak, mi? – mordult fel Reiner. – Odavesztek a háborúban?

– Khm... igen, uram. – Galen kissé megdöbbsent nagybátyja nyers szavain. – Az anyámat a tüdőbaj vitte el. Az apámat lelőtték. A húgom, Ilsa, egy baleset során veszítette életét. Még évekkkel ezelőtt, sajnos.

– Ó, szegény drágáim! Renata halott? Nem is értesültem róla!

– Liesel sürgött-forgott, fontoskodott, sajnálkozott, de Galen le sem vette a szemét Reinerről.

És Reiner sem vette le a szemét az ifjúról. – Úgy, szóval azt állítod, hogy te vagy Galen Werner.

– Valóban én vagyok Galen Werner, uram – válaszolta Galen, és már meg sem lepte az idősebb férfi hangjában rejlő kihívás.

– Bizonyítsd be! – követelte Reiner, és karját összefonta mellkasa előtt.

– Reiner, ne itt! – figyelmeztette férjét Liesel hirtelen éles hangon. Abbahagyta az izgatott sürgölődést, és hűvös pillantást vetett a férjére. – Épp eleget pletykáltak már rólunk a szomszédok.
– Karon fogta Galent. – Kerülj beljebb, igyál egy kis teát, míg Reiner folytatja a kihallgatást.

– Köszönöm – felelte Galen kissé habozva.

Reiner félreállt, hogy beengedje Galent és Lieselt a házba. Az asszony szépen berendezett nappaliba vezette Galent, és a kandalló melletti székhez kísérte. A rostélyban halvány tűz pislákol, és a helyiséget olajlámpák világították be. Egészen világos, kellemes szoba volt.

Galen a padlóra tette a zsákját, és leült a felkínált székre. Reiner vele szemben helyezkedett el egy fotelben, amely már-már trónra emlékeztetett. Hűvös, kék szemével tetőtől talpig végigmérte Galent. Liesel kisietett a konyhába, és néhány perc múlva teával tért vissza. Végül az asszony is leült egy alacsony, rózsaszín kis-székre, amely mellett varrókosár állt.

Galen eltökélten nézett nagybátyja szemébe, miközben kérges tenyerén a finom porceláncsészét és -tányért egyensúlyozta. Tulajdonképpen erre a fogadtatásra számított, de most, hogy valóban be is következett, nem tudta, mitévő legyen. Hogyan bizonyítsa be, ki ő? Soha életében nem találkozott még ezekkel az emberekkel, és az anyja sem sokat mesélt a családjáról, akik annak idején nem helyeselték a házasságát.

Végül Galennek támadt egy mentő ötlete. – Nálam van az apám puskája – mondta. Letette a teáját egy kis asztalkára, és a zsákjához lépett. A fegyvert korábban gondosan becsavarta egy darab vászonba, hogy az időjárás ártalmaitól megóvja. Hosszabb menetelések alkalmával ez így volt szokás. A bajonettet

a tokjában tartotta, és külön becsomagolta a puskaporral és a sörétekkel együtt. Nem állt szándékában elsütöni többé.

A fegyver régi volt már, és erősen kopottas, de gondosan polírozták. A tölgyfából készült, erezett puskatust előbb apja, majd ő maga fényezte a saját kezével addig, míg tükörfényes nem lett. A fába Galen apjának neve volt bevésve.

Megmutatta a puskát és a nevet Reinernek. Reiner nagy hozzáértéssel vette kézbe a fegyvert, arcán azonban megvető kifejezés tükröződött. Felmordult, majd miután átvizsgálta, visszaadta a puskát Galennek. – Egyszerűen el is lophattad Karl fegyverét.

– Reiner! – Liesel döbbsen meredt a férjére.

– És itt van még ez is – mondta Galen, miközben a zsák mélyére nyúlt, és előhúzott belőle egy apró erszényt. Ebben tartotta a szülei jegygyűrűit, a két semmitmondó, egyszerű aranykarikát, valamint az anyja medálját és fészületét. Megmutatta a medált Reinernek és Lieselnek. A hátoldalára édesanyja nevének kezdőbetűit gravírozták, a belsejében pedig két fénykép lapult. Az egyik Galen apját ábrázolta, a másik pedig őt magát, nyolcévesen, amint kishúgát tartja a karjában. A kis ezüstfészület egyik oldalába édesanyja bérmálásának dátumát vésék.

Reiner arckifejezéséből ítélve Galen arra következtetett, hogy nagybátyja továbbra is pusztán ügyes tolvajnak tartja. Galen kétségbeesetten törte a fejét, milyen bizonyítékot szolgáltathatna még személyazonosságának igazolására.

– Anyám egyszer azt mesélte, Liesel néni, hogy a nagyapám, Galen Haupt után kaptam a nevem, aki előszeretettel ijesztgette lányait azzal, hogy kivette fából készült fogsorát a szájából, és a párnájuk alá rejtette. – Galennek ekkor újabb történet jutott eszébe, és bár már a gondolatól is elvörösödött, mégis úgy döntött,

megpróbálkozik vele. – És bácsikám pedig, amikor udvarolni kezdett Liesel nénikémnek, mindig besurrant a konyhába édességért, és... khm... igencsak... elhízott. – Majd gyorsan elhadarta a történet végét: – Anyám azt mondta, hogy mindig Digi-dagi Reinernek hívta önt. – Amikor befejezte a mondandóját, Galen letette a szüleitől örökölt emléktárgyakat az asztalra, és belekortyolt a teájába, kerülve Reiner Orm rideg tekintetét.

– Szóval te vagy Karl és Renata fia – szólalt meg Reiner, mintha Galen csak most jelent volna meg az ajtóban. Letette saját teáját, és így folytatta: – Hozz egy kis bort, Liesel! Meg kell ünnepelnünk, hogy az unokaöcsénk visszatért a háborúból! – Mégsem úgy hangzott, mintha ínyére lenne az ünneplés.

– Még szép, hogy meg kell ünnepelnünk! – helyeselt erre Liesel, és sietős csókot nyomott Galen arcára, amikor elsuhant mellette.

Reiner felmordult. – Ideje, hogy bemutassalak az unokahúgodnak. Van egy lányunk, a neve Ulrike. A fiunk meghalt. – A nappali ajtajához lépett, és kiáltozni kezdett. – Ulrike, gyere le azonnal!

Ulrike édesanyjával egyszerre lépett be a szobába, és álmodozva pislogott. Csinos, tizenhat év körüli lány volt, hosszú, szőke haja a vállára omlott. Rámosolygott Galenre. – Elnézést. Épp egy könyvet olvastam. – Elvett egy pohár bort az anyjától anélkül, hogy megkérdezte volna, mit ünnepelnek.

– Folyton csak olvasol – berzenkedett az apja.

– Ez itt az unokabátyád, Galen – mutatta be Liesel néni a fiatalembert. – Itt marad nálunk. A szülei, a nővérem és a férje, meghaltak a háborúban.

Ulrike szép homloka elborult. – Sajnálom. – A lány ekkor figyelt fel Galen kék egyenruhájára. – Te is harcoltál a háborúban?

– Úgy van. Igen, harcoltam.

- Nagyon szerencsés vagy, hogy túlélted.
- Igen, az vagyok. – Galen tétován a borospoharára meredt.
- Találkoztál esetleg...

Ekkor azonban Reiner a lánya szavába vágott a pohárköszöntővel: – A családra! És a családi vállalkozásra! – Magasra emelte a poharát, és mindannyian csatlakoztak hozzá.

Miután megitták a bort, Ulrike makacsul kitartott a kérdése mellett. – Ismertél esetleg valakit, akit úgy hívtak...

- Ulrike! – csattant fel Reiner bácsi, ismét félbeszakítva a lányt.
- Ne zaklasd a fiút! Tudod jól, hogy nem tűröm, ha ebben a házban a háborúról beszélnek!

– Ha zavarja önt a jelenlétem, akár el is mehetek – mondta fogcsikorgatva Galen. Mélységesen sértette, ha olyan emberek, akik sosem láttak csatát, ennyire irtóztak a háborúnak még a gondolatától is. Volt már rá példa, hogy az emberek szándékosan átmentek az utca túloldalára, csak hogy ne kelljen elmenniük Galen mellett, és egyszer látott egy férfit, aki a városkapu mellett kolduló nyomorék katona láttán a földre köpött.

– Természetesen nem zavar bennünket a jelenléted. – Reinert őszintén meglepte ez a feltevés. – De ebben a házban nem beszélünk a háborúról. A fiam, Heinrich vesztét is a háború okozta. – A kandallópárkány felé intett a poharával.

Kicsi, ovális kép állt a párkányon, fekete selyemszalaggal átkötve. Galen felemelte a selymet, és megnézte a fényképet. Vele közel egykorú fiatalembert ábrázolt. A korabeli portrékhoz hasonlóan őt is egy szék mellett állva, meglehetősen kényszeredett pózban fényképezték le. Sötét öltönyt viselt, haját gondosan oldalra fésülte, de a fényképésznek mégis sikerült megörökítenie egy apró, hamiskás szikrát a szemében.

– Megkaphatod Heinrich régi szobáját – mondta Liesel néni elfúló hangon. Amikor Galen megfordult, látta, hogy nagynénje a könnyeit törölgeti, Ulrike pedig a távolba mered, és közben szórakozottan forgatja kezében a borospoharát.

– Köszönöm. – Galen megköszönte a torkát. – Semmi esetre sem szeretnék a terhükre lenni. Munkába állok, amint lehet. – Soha életében nem volt lusta, és már a tétlenség gondolata is kétségbe ejtette. Ha nem lett volna máris nagybátyja lekötelezettje, akkor is minél hamarabb munkát akart volna keresni. – Szüksége van esetleg egy pár dolgos kézre, Reiner bácsikám...?

Nagybátyja mestersége legalább annyira lelkesítette, mint bármi eddigi életében. Akármilyen munkát képes volt elvégezni, ha esélyt kapott rá, hogy kitanulja. Most azonban, amikor ennyi férfi tért haza egyszerre a harcok után, minden bizonnyal szaképzetlen segédmunkások garmadája követel magának munkát a városban. Tudott ugyan írni, olvasni és összeadni, de ennyiben ki is merült az iskolázottsága, és igencsak kételkedett abban, hogy bárkinek is szüksége lenne olyan férfirra, aki négy óra alatt képes megkötni egy zoknit.

Reiner azonban bólintott. – Épp kerestem valakit Heinrich helyére. Szerintem te épp megfelelsz. De vigyázz, hova lépsz, nehogy eltipord őfelsége árvácskáit!

Galen érezte, amint felszalad a szemöldöke. Miről beszél a nagybátyja? – Uram, nem igazán értem...

– Nem tudtad? – Ulrike felnevetett. – Apám a Szeszélyes Kert királya!

– Hogyan? – Galen még mindig értetlenkedett.

– Ulrike! – Liesel néni arcára kiült a döbbenet. – Nem lenne szabad így beszélned!

Reiner megfenyegette lányát az ujjával, és így szólt: – A király úgynevezett Szeszélyes Kertjének köszönheted, hogy van mit felvenned, és hogy mindennap kerül étel az asztalra. Nem is beszélve a könyvekről, amikből ki sem látszik az orrod. – Azzal hátat fordított a leányának, és Galenre nézett. – Családunknak az a nagy megtiszteltetés jutott, hogy Gregor király udvari kertészei lehetünk – jelentette ki büszkén Reiner.

A hercegnő

RÓZSA AZ AJKÁBA HARAPOTT, amikor felséges apja színe előtt álldogált. Gregor király nem volt jókedvében. Olyannyira nem volt jókedvében, hogy bal halántékán lüktetni kezdett egy ér, és az arca már-már lilára váltott.

– Ez, ez, ez! – A király elkeseredetten hadonászott lánya orra előtt a kopott cipellővel, és képtelen volt bármi mást kimondani. – Ez!

Rózsa meghallotta, hogy valamelyik húga halkán kuncog, és könyökével gyengéden oldalba bökte a következő lányt a sorban, Lilit. Lili továbbadta a bökést az utána következőnek, és ez addig ment így, amíg a figyelmeztetés el nem jutott a kuncogóig. Valószínűleg Pipacs volt az. A tizenhárom éves lány számára az utóbbi időben az égvilágon minden nevetés volt. Rózsa azt kívánta, bárcsak Pipacs gyakrabban követné ikertestvére példáját. Margaréta mintagyerek volt.

– Szerintetek ez mulatságos? – Gregor király megperdült, és egyenesen Pipacsra meredt. Nyilvánvalóan ő volt a rendbontó, ahogy azt Rózsa előre sejtette. – Szerintetek ez szórakoztató?

– N-n-nem, apám – dadogta Pipacs.

Rózsa lehunyta a szemét, és imádkozott, hogy Pipacs képes legyen uralkodni magán. A húga ugyanis nem azért dadogott, mert

félt, hanem azért, mert alig tudta visszatartani a hangos kacagást. Átkozott kis fruska! Tényleg semmi mulatságos nem volt szomorú helyzetükben, Pipacs mégis minden alkalmat megragadott, hogy komolytalanul fogja fel a dolgot.

– A királyságom romokban hever! Nincs pénzünk semmire! Sebesült katonák mindenütt, amerre a szem ellát! – Gregor király felindultságában a falhoz vágta a cipellőt. – Ti pedig minden éjjel kilopóztok a palotából, csak az ég tudja, mit műveltek odakinn, és elvárjátok tőlem, hogy még több kacatot vásároljak nektek!

– Nem, apám – válaszolta Rózsa.

– Micsoda? – fordult a király ismét a legidősebb lányához. – Azt mered állítani, hogy nem osontok ki éjnek évadján? Íme a bizonyíték! – Azzal a lány elé tartott egy másik cipellőt. Orchidea rózsaszín szatécipője volt, rajta ezüst pántlikával. A lábbeli orra lyukas volt, és az egyik szalagot csupán egyetlen cérnaszál tartotta.

– Nem, apám – ismételte Rózsa, a tőle telhető legnagyobb nyugalommal. – A bizonyíték magáért beszél. Úgy értettem, hogy a jövőben nem kell kifizetnie a „kacatjainkat”. Majd mi kifizetjük az új cipellőket a járandóságunkból.

A többi lány zúgolódni kezdett, de Rózsa ajánlata kissé lehűtötte a király haragját. – Helyes! – dohogott tovább a király. – Nagyon helyes! Nem mintha egyébként túl sok járandóságra számíthatnátok! Legalábbis nem most, amikor ilyen helyzetben van az ország.

– Nem kell aggódnia, apám! – jelentette ki komoran Jácinta. Kilépett a sorból – Gregor király ugyanis ragaszkodott hozzá, hogy a lányai a katonákhoz hasonlatosan sorakozzanak fel előtte a büntetésükért –, és apja felé nyújtotta két kezét. Bár Jácinta még csak tizenöt éves volt, komoly arca és fájdalmasan vézna termete

máris egy aszkétáéra emlékeztetett. A kápolnában töltötte napja-
it, hogy meggyónja mindannyiuk bűnét, és imádkozzon az üdvös-
ségükért. Meglepő módon kiválóan táncolt.

Gregor király nem nyúlt Jácinta kinyújtott kezéért, csak ráme-
redt a lányra. – Jácinta! Mind közül neked van a legtöbb eszed,
legalábbis eddig azt hittem! Mivel tudtak rávenni a testvéreid,
hogy ezt tedd? – Most Jácinta orra előtt lengette meg a cipel-
lőt. – És hogyan tudtok egyáltalán kijutni a szobáitokból? Hi-
szen minden éjjel magam zárom be az ajtót! Ha? Ha? Válaszolj!
Külön szobákba zárlak be benneteket, és amikor reggel felkelek,
minden ajtó tárva-nyitva, ti pedig mindannyian Rózsa nappali-
jának szőnyegén heverték, mint egy rakás kölyökkutya! Mit je-
lentsen ez, ha?

Jácinta azonban csak lehajtotta a fejét, és visszahátrált a sorba.
Rózsa hallotta, ahogy húga felsóhajt. Az igazságot nem mondhat-
ta el, hazugság pedig sosem hagyná el Jácinta száját.

– Sóhajtozhatsz, lányom, megvan rá az okod! – mondta Gregor
király. Végül mégis megenyhült, haragja lassan elpárolgott. – Most
menjetek! Idehívatom Schmidt urat, és új cipőket rendelek tőle.
Szükségeitek is lesz rájuk, a bretoni nagykövet ma délután érkezik.
De a cipők árát igenis levonom a járandóságotokból – figyelmez-
tette őket. – Nincs más választásom – motyogta magában.

– Szegény apánk – mondta Lili, amikor a király már nem hall-
hatta. – Mostanában annyi gondja van, és ez az egész csak még
jobban elkесeríti.

– Nekem nem kell új cipő – jelentette ki a hatéves Petúnia.
Ő volt köztük a legfiatalabb. – Édességet akarok venni a pénze-
men, és majd mezítláb táncolok! – és pörögve-forogva végigtán-
colt a termen. – La, la-la, la!

A hétéves Árnika duzzogva ült le a padlóra. – Én sem szeretnék új cipőt! Soha többé nem akarok táncolni! – pityeregte.

– Ugyan-ugyan! – Lili odasietett hozzá, és karjába emelte a kislányt. Mindkettőjüknek csillogóan fényes, barna haja volt, és aznap mindketten kék ruhát viseltek. Árnika szerette utánózni kedvenc nővérét.

– Sajnálom, kedvesem – mondta Rózsa Árnika hátát simogatva –, tudod te is, hogy nem tehetünk mást: táncolnunk kell!

– Most nem vehetem meg az új kottát, amire annyira vágytam – méltatlankodott Ibolya. Tizenégy éves korára rendkívül tehetségesen zongorázott, és úgy énekelt, akár egy angyal. – Helyette tánccipőre kell költenem a pénzemet!

– Sajnálom! – ismételte Rózsa szinte gépiesen.

Úgy érezte, újabban folyton bocsánatot kell kérnie: azért, hogy elkoptatja a cipőjét, azért, hogy a húgai halálosan kimerültek, és az ország nehéz helyzetéért is. Pedig egyik sem az ő hibája volt. – Sajnálom – mondta még egyszer. Nem akarta látni a tizenegy szomorú szempárt, ezért inkább sarkon fordult, és kisétált a tereméből. Ő volt a legidősebb a tizenkét lány közül, és édesanyja a halála előtt megkérte, viselje gondját a húgainak. Ám ez a teher olykor túl nehéznek bizonyult.

Elhagyta hát a hosszú csarnokot, ahová testvéreivel együtt hívatták, leszaladt a lépcsőn, és a magas kapun át kilépett édesanyja kertjébe. Amint kiért a szabad levegőre, megállt, és mélyet lélegzett. A palota termeit kő, festék, emberek, étel és méhviasz nyomasztó szaga lengte be.

A kertben csak a virágok és a föld illatát érezte.

Anyja, Maude királyné Bretonból származott, és nem szerette a hideg, kemény vesztfálini teleket. Nem kedvelte a sötét, örökzöld

fákat, sem pedig a csenevész havasi gyopárt és a magyalbokrokat, amelyek érkezése előtt a királyi kert növényzetét alkották.

Gregor király boldoggá kívánta tenni ifjú menyasszonyát, ezért elrendelte, hogy a régi kertet varázsolják újjá. Virágokat és díszfákat, futószőlőt hozatott Bretonból, sőt, még az öntöttvas kerti padokat és a márványszobrokat is a királyné hazájából rendelte meg, csak hogy Maude otthon érezze magát.

Sajnos Vesztfálinban és Bretonban más-más éghajlat uralkodott. A langyos nyári szitálás, a finom téli hó és a meleg, párás nyári idő Vesztfálinban olmos esővé, hóviharrá és olyan nyári kánikulává változott, hogy a kevésbé ellenálló növények sorra elpusztultak. Egész csapat kertész dolgozott azon, hogy a Királyné Kertje megőrizze pompáját: öntözték, gyomlálták, trágyázták és kényeztették a tearózsákat, az orgonát és a repkényt.

Mi sem volt természetesebb, mint hogy a királyné kertjének virágairól nevezze el szeretett leányait, akiket gyakran szólított szépséges virágszálainak. Amikor azonban a kis Petúnia még csak kétéves volt, Maude királyné váratlanul meghalt. Szeretett felesége emlékére Gregor király megtartotta a kertet, még hozzá eredeti pompájában.

Az uralkodó döntése heves nemtetszést keltett a vesztfáliaiakban. A királyság akkor már több mint hat éve háborúban állt, és többen tiltakoztak a Királyné Kertjére költött hatalmas pénzeszegek miatt. Pazarlásnak tartották, hogy a király oly sok embert foglalkoztat, és oly sok pénzt áldoz a növények gondozására. A királyné halálát sokan jó oknak tartották, hogy végre véget vessenek Gregor Szeszélyes Kertjének.

A király azonban nem ásatta ki felesége rózsatöveit, hogy búzát vessenek a helyükbe. Nem ültetett burgonyát a margaréták közé,

sem répát a kankalinágyásba. A kert továbbra is a pihenés és a nyugalom szigete maradt, habár a palota falain túl aligha uralkodott béke és nyugalom.

Rózsa hálás volt a kertért. Nem csak azért, mert szelíd természetű édesanyjára emlékeztette, hanem azért is, mert ide bármikor visszavonulhatott. Senki nem zavarta meg, amikor magányosan sétálgatott a végtelennek tűnő ösvényeken, a fák árnyékában. A futórózsák eldugott lugasai között megbúvó kerti padokon ülve hosszan álmodozhatott, távol testvéreitől, nevelőnőjétől és a szolgálóktól. A kertben mindig munkálkodott néhány kertész, de a főkertész, Reiner Orm nem volt beszédes ember, és nem tűrte a pletykás alkalmazottakat. Tiszteletben tartotta a királyi család magánéletét, és nem engedte, hogy bárki zaklassa őket.

Amikor befordult egy sarkon, Rózsa az egyik segédkertésszel találta szembe magát. Walter Vogel őszes hajú férfi volt, a szeme szikrázó kék. Egyik lába helyén faláb éktelenkedett. Azon a napon jelent meg a palota kapujában, amikor Rózsa született, és mostanra ugyanúgy hozzátartozott a királyi udvarhoz, mint maga a király. Walter nagy, simára koptatott sziklatömbön ült, falábát egészséges térdén nyugtatta, állát tenyerére támasztotta.

– Jó reggelt, Walter! – köszöntötte Rózsa.

– Jó reggelt, Rózsa hercegnő! – üdvözölte komoran a kertész.
– Épp csak leültem ide egy percre, hogy elmélkedjek egy kicsit a világ folyásán.

– Értem. – Rózsa elmosolyodott. Nagyon is jellemző volt Walterre, hogy efféle érthetetlen dolgokat mondott, de Rózsa most igazán egyedül akart lenni. Lassan továbbindult.

Walter lemászott a szikláról. – De ha most nem metszem meg a szomorú cseresznyefát, akkor többé nem kell a világ folyásán

elmélkednem, elég lesz menteni az irhámát. – Rózsára kacsintott, és felkapta a metszőollóját.

Rózsa a szája elé tartotta az ujját. – Ha találkozom Orm mesterrel, hallgatok, mint a sír – ígérte.

– Lekötelez, hercegkisasszony – mondta Walter. – Bár a főkerész úr most nagyon elfoglalt, be kell tanítania egy újoncot. Úgy hallottam, az unokaöccse tegnap tért haza a háborúból. Kedves fiatalember, de azt sem tudja, mi a különbség az orgona és a pünkösdirózsa között.

Rózsa együtt érzően bólintott.

– Arrafelé vannak valahol – mondta Walter, és hüvelykujjával balra mutatott. – Talán jobb, ha a Hattyú-kútnál keres nyugalmat, felség, a sárga rózsalugas helyett. – Az öreg kertész jól ismerte Rózsa kedvenc búvóhelyeit.

– Köszönöm, Walter – hálálkodott Rózsa, és elindult a szökőkút felé.

Walter a metszőollójával tisztelgett neki.

Rózsa végigsétált a nyugati irányba futó ösvényen, egészen a Hattyú-kútig. A kisebb szökőkutak egyike volt, bár az életnagyságnál nagyobb hattyút mintázó szobor alatt a medence még így is alkalmas lett volna a fürdőzésre. A madár bronz nyaka a víz felszínén lebegő liliomok fölé hajolt, csőre finoman érintette a tiszta vizet. A kutat padok vették körül, ezek egyikén szeretett Rózsa üldögelni és gondolkodni. A furcsán rikácsoló udvari pávák hangja ide már alig hallatszott el, így a hely kitűnő alkalmat nyújtott a csendes, elmélyült szemlélődésre.

A szó legszorosabb értelmében. Rózsa a tiszta vízen keresztül megpillantotta saját tükörképét a medence fényesre csiszolt alján. Azt kívánta, bárcsak Orm mester és kertészei ne fordítanának

akkora figyelmet a kút tisztán tartására. Felkavaró érzés volt, hogy a víztükörbe tekintve mintha saját vízbe fúlt képmása nézett volna vissza rá.

Rózsa a füle mögé simította egyik elszabadult hajtincset. Észre sem vette, mennyire fáradt. Csupán tizenhét éves volt, de sokkal idősebbnek érezte magát. Egyik ujjával belenyúlt a vízbe, megtörve a tükörképet, és hátat fordított a kútnak, hogy tekintetét végigfuttassa a kerten.

Már hogyan lett volna fáradt? Tizenegy húga mindig mindenben az ő tanácsát leste. Át kellett vennie anyja helyét az udvartartásban, minden társasági eseményen a palota úrnőjeként kellett szerepelnie. Ráadásul újabban, az Analúzia felett aratott győzelem óta, egyre sokasodtak az ilyen rendezvények. Most is három ország nagykövete időzött a palotában, akiket jól tartottak étellel-itallal abban a reményben, hogy hamarosan gyümölcsöző kereskedelmi egyezményeket írnak alá Vesztfálinnal.

És ehhez jött még szinte minden éjjel a tánc.

A díszvacsorákat mindig táncmulatság követte, és Rózsát mint koronahercegnőt soha nem „alázták meg” azzal, hogy partner nélkül kelljen végigülnie akár csak egyetlen táncot is. Gregor király úgy gondolta, hogy a mértéktelen mulatozás egészségtelen, ezért a tánc mindig pontban tizenegy órakor véget ért.

S ez éppen csak arra volt elegendő, hogy a tizenkét hercegnő felfrissítse magát az Éjféli Bál előtt.

Rózsa a kút felé fordult, és a víz fölé hajolt, hogy ismét szemügyre vegye a tükörképét. Vajon le lehet olvasni az arcáról, hogy megátkozták? Fáradtnak tűnt, de ezt természetesnek tekintette. Vajon az átok – amely rajta, a testvérein és az anyján ült –, képes nyomot hagyni az emberen?

Hirtelen zaj csapta meg a fülét a kavicsos ösvény felől. Megijedt, elveszítette egyensúlyát, és fejével előre a vízbe esett. Mielőtt még koponyája a medence aljának csapódhatott volna, erős kar fonódott a dereka köré, és visszarántotta a testét a kútból.

– Nyugalom! Nyugalom!

Rózsa vizet köpködve, bőrig ázva hanyatlott vissza kedvenc padjára, ráadásul borzasztóan zavarban volt. Magas, meglehetősen jóképű fiatalember állt fölötte, szemében aggodalom csillant. Barna munkaruhájának gallérja a csípős hideg ellenére nyitva volt, és Rózsa egy keskeny, fehér heget pillantott meg, amely hosszan futott végig az fiatalember napbarnított bőrén. Furcsa módon Rózsa képtelen volt levenni róla a tekintetét.

– Khm... *Fräulein*?

A fiatalember hangja hallatán Rózsa felnézett. A hang fiatalosan zengett, de a hozzá tartozó arcon meglátszott, hogy gazdája sok időt töltött a napon, és már néhány apró ránc is észrevehető volt a szeme sarkában és a szája körül. A haja nagyon rövidre volt nyírva, de így is sejteni lehetett, hogy bizony amint esélyt kapna rá, göndörödni kezdene.

– *Fräulein*? Jól van? Megijesztettem?

Rózsa végre levette szemét a férfiról, és összeszedte a méltóságát. Még szép, hogy megijesztette – nem maga döntött úgy hirtelenjében, hogy belemerül a jéghideg vízű szökőkútba, és kockára teszi az egészségét – de úgy érezte, nem lenne szép, ha ezt kimondaná. Inkább kegyesen bólintott.

– Köszönöm a segítségét – hálálkodott, miközben igyekezett tudomást sem venni a hajából csöpögő hideg vízről, amely lassan teljesen eláztatta a ruháját, sem arról a tényről, hogy vállkendőjének

nagyobbik része még mindig a kútban volt, és csak egyetlen csücske akadt fenn Rózsa könyökén.

– A nevem Galen – mondta a fiatalember, és felemelte a gereblyét, amelyet korábban sietve eldobott, hogy segítsen a bajba jutott Rózsnak. Szabad kezét a lány felé nyújtotta.

Rózsa döbbenten nézett rá. Ez a férfi talán nem tudja, ki ő? Igaz ugyan, hogy a vesztfálini királyi udvar viszonylag kevés jelentőséget tulajdonított az etikettnek, de még ő sem hallott olyan országról, ahol a hercegnők kezét ráznának a kertészekkel. Azután eszébe jutott, hogy ez a fiatalember bizonyára az új kertész, Orm mester unokaöccse.

– Ó! – mondta Rózsa, azzal felállt, de nem nyújtott kezét. – Rózsa hercegnő vagyok – tette hozzá kényszeredett mosollyal. Pontosan tudta, mi fog történni: a kertész elpirul, majd dadogni és lassan hátrálni kezd. Ahányszor csak találkozik majd vele ezután, ez a furcsa tánc mindannyiszor meg fog ismétlődni.

A fiatalember elpirult ugyan, de csak alig. Naptól cserzett bőréen alig volt észrevehető a változás. Ám ahelyett, hogy dadogni és hátrálni kezdett volna, meghajolt, és egyszerűen csak ennyit mondott: – Örülök, hogy találkoztunk, felség. Kérem, bocsássa meg, hogy nem ismertem fel rögtön!

Ekkor azonban Rózsa kezdett el dadogni. – Semmi... semmi baj. Nem tett semmi rosszat, ...Galen.

– Kívánja, hogy visszakísérjem a palotába, felség? Az idő meglehetősen hideg, felséged ruhája pedig igencsak átázott.

– Khm... nem, köszönöm – felelte a hercegnő, majd kihúzta vállkendőjét a szökőkútból, és összefogta a nehéz, csöpögő ruhadarabot. – Minden rendben lesz, köszönöm.

Galen udvariasan bólintott. – Akkor jobb, ha folytatom a gereblyézést.

– Igen.

Galen még mindig a lányt nézte.

– Igen? – kérdezte Rózsa, most már teljesen összezavarodva.

– Megengedi, hogy távozzam, felség...?

– Tessék? Ó! Hát persze! – Rózsa fejet hajtott, majd elsietett abban a biztos tudatban, hogy bolondot csinált magából.

– Viszlát! – szólt még vissza, és végigment a palotához vezető ösvényen.

Amikor a kertész már nem láthatta, kissé lelassította a lépteit. A hercegnők nem várták el alattvalóiktól, hogy külön engedélyt kérjenek a távozásra; ez inkább csak a király kiváltsága volt.

– De hát hol tanulhatta ezt a jó modort? – tette fel hangosan a kérdést.

– Mit mondtál, Rózsa? – Lili bukkant elő az egyik sövény mögül, és értetlenül bámult nővére. – Mi történt? Csupa víz vagy!

– Nem vagyok *csupa* víz! – tiltakozott Rózsa ingerülten. – Csak kicsit átáztam. Beleestem a szökőkútba. A Hattyú-kútba. Az egyik kertész halászott ki belőle, és... mit csinálsz?

Lili egy kosarat tartott a karján, tele zsebkendővel. Rózsa körülnézett, és megállapította, hogy épp a labirintus bejáratánál állnak. Jeges fuvallat söpört végig a kerten, megrázva az őszi sövényt. Rózsa reszketni kezdett.

– Ó, ez a kishercegnőknek lesz. – Így nevezték a többiek a három legfiatalabb testvérüket: Orchideát, Árnikát és Petúniát. Rózsa, Lili és Nárcisz alkotta a „nagyhercegnők” csoportját, a hat középső lányt pedig „középsősöknek” hívták maguk között. – Jancsi és Juliskát akartak játszani, ezért zsebkendőket teszek

le az ösvényre, azok mutatják majd az utat. Csak el ne fújja őket a szél!

– Először fehér kavicsokat akartunk használni – szólt közbe Orchidea, aki hirtelen bukkant elő a semmiből, alaposan ráijesztve Rózsára. – De Lili azt mondta, hogy Orm mester megharagudna, ha széthordanánk a kavicsait. Mit gondolsz, tényleg megharagudna? Hiszen ezek különben is mind apánk kavicsai, nem?

– A főösvényt borító murvát akarták használni – magyarázta Lili. – Főképp az aggasztott, hogy a kövek kicsorbíthatják a fűnyíró olló pengéjét, amikor Orm mester legközelebb le akarja nyíratni a pázsitot.

– Igazad van – mondta Rózsa, és tüszentett. – Jaj, istenem, azt hiszem, jobb, ha bemegegyek.

– Miért vagy csupa víz? – nézett rá Orchidea fontoskodón.

– Nem vagyok csupa víz – tiltakozott ismét Rózsa. – Belenyúltam az egyik szökőkútba.

– És beledugtad a fejedet, a másik karodat és a vállkendődet is – mutatott rá Orchidea. – Melyik szökőkút volt az? Nagyon hideg volt a víz?

– A Hattyú-kút, és igen, nagyon hideg volt – felelte Rózsa. – Mit szólnátok hozzá, ha mind bemennénk? Túl hideg van ahhoz, hogy idekinn játsszunk.

– Igenis, *Anyá* – felelt Orchidea a szemét forgatva.

Rózsa inkább nem válaszolt. Nem volt elég, hogy fázott, átnevededett a ruhája, és el volt keseredve, kishúga még fel is boszszantotta azzal, hogy „Anyának” szólította. Dühös léptekkel, és a karjáról lelógó, csöpögő kendővel elindult a palota felé. Amint Lilivel és Nárcisszal közös szobájába tartott, elhaladt Orgona és az ikrek – Pipacs és Margaréta – mellett. Mindhárom lány szóra

nyitotta a száját, de amikor közelebbről megpillantották Rózsa arcát, inkább nem mondtak semmit.

Rózsa méltóságteljesen bevonult a szobájába, és becsapta maga mögött az ajtót.

Nárcisz a haját fésülte az öltözőasztal fölötti nagy tükör előtt.
– Kölcsönadod a kék vállkendődet? Ibolya és Írisz szerint nagyon jóképű az új segédkertész, és én is meg szeretném nézni magamnak.

Rózsa odadobta átázott kendőjét Nárcisznak, és azon vizesen bemászott az ágyába.

*A*tok ül a tizenkét lánytestvéren.
Rose hercegnő a legidősebb közülük, akik arra kárhoztattak, hogy mélyen a föld alatt, a gonosz Kőbezárt király palotájában táncoljanak minden éjjel. Születésüktől kezdve sújtja őket az átok, és csak a halál adhatja vissza a szabadságukat.

Rose azonban találkozik Galennel, egy fiatal, katonából lett kertésszel, aki nem veti meg a kalandot, és épp olyan elszánt, akárcsak Rose, és a szabadság egyszeriben nem is tűnik olyan elérhetetlennek. Hogy legyőzzék a királyt és sötét udvartartását, szükségük lesz egy láthatatlanná tévő köpenyre, egy fekete gyapjúláncre, melyet bűvös ezüst kötőtűkkel kötöttek, és mind közül a legkritikusabb hozzávalóra – az igaz szerelemre.

A *Szétáncolt cipellők* című mese újrafeldolgozásával Jessica Day George ismét megmutatja, milyen mesterien alkot valami teljesen újat egy történetből, amelyről csak hittük, hogy ismerjük.

*„Sok minden tetszett ebben a regényben – például az elbűvölő meseszerűség –,
de azt hiszem, legnagyobb hatással a kötögető főhős volt rám.*

*Mégis hányszor bukkan az ember a világirodalomban olyan férfias férfiakra,
akik – mellesleg – maguk kötik a zoknijukat?”*

© BECKY LANEY — Becky's Book Review — Kirkus Reviews

Tizennégy éves kortól ajánljuk

3 999 Ft

9 789632 455211

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

felcsillan a remény